

TOP 4 BÀI VĂN HAY: ĐÓNG VAI ANH THANH NIÊN KỂ LẠI LẶNG LẼ SA PA SIÊU HAY

Dàn ý đóng vai anh thanh niên kể lại Lặng lẽ Sa pa

A. Mở bài

- Giới thiệu bản thân

B. Thân bài

- Kể về việc tôi làm mỗi ngày.

- Cuộc gặp gỡ giữa tôi với bác họa sĩ và cô kĩ sư.

- Tôi là anh thanh niên xởi lởi, gần gũi, rất thân thiện và rất "thèm người "(theo lời ông họa sĩ)

- Giới thiệu căn nhà gọn gàng, ngăn nắp của tôi và mời khách đến nhà chơi.

- Tôi nói về công việc của tôi, nói rất cụ thể, rất chi tiết.

- Cô kĩ sư tặng lại tôi muốn tặng lại cho một vật gì đó nên kẹp lại chiếc khăn mùi soa vào quyển sách của tôi.

C. Kết bài

- Nêu cảm nghĩ của bản thân về cuộc gặp.

Bài văn mẫu: Đóng vai anh thanh niên kể lại Lặng lẽ Sa Pa - Số 1

Tôi là một người thanh niên sống và làm việc tại đỉnh Yên Sơn – nơi có độ cao hai nghìn sáu trăm mét. Chắc mọi người cũng thắc mắc tôi làm gì ở nơi cao thế này. Tôi làm công tác khí tượng kiêm vật lí địa cầu. Một mình ở nơi lặng lẽ Sapa này buồn lắm, “thèm người quá” nên tôi tìm cách để gặp gỡ mọi người mỗi khi đi qua đây. Và một lần trong số đó tôi đã quen được bác tài xế, ông họa sĩ, cô kĩ sư để lại ấn tượng sâu sắc nhất trong tôi.

Khi tôi mới lên công tác chưa quen nên rất muốn gặp gỡ mọi người. Tôi bèn lẩn khúc gỗ ra giữa đường xem có xe nào đi qua không. Ngay sau đó, một chiếc xe đi lên, thấy khúc gỗ chắn ngang đường liền dừng lại gọi mọi người xuống đẩy bỏ đi. Tôi lao ra bảo mọi người cùng đẩy bỏ. Đẩy xong một bác tài xế ra hỏi:” Ai đã đẩy khúc gỗ ra giữa đường đây?”. Tôi ngại quá, đỏ mặt, tôi bảo với họ rằng tôi mới lên công tác chưa quen nên nghĩ ra cách này để gặp gỡ mọi người. Thế là tôi đã quen với bác tài xế và bác hứa với tôi rằng

mỗi tháng có chuyến xe qua sẽ dừng lại cho tôi nói chuyện, làm quen với mọi người. Lúc đó, tôi rất sung sướng và chỉ mong một tháng trôi qua thật nhanh.

Trong những ngày công tác, chán quá tôi liền tự tìm thú vui cho mình. Không chỉ dọn dẹp nhà cửa ngăn nắp, tôi trồng hoa, trồng cây thuốc quý, đọc sách... Và chính những thứ này tôi đã gây cảm tình với ông họa sĩ già và cô kĩ sư.

Lần đó, bác tài xế đã giới thiệu cho tôi hai người đó, họ có ba mươi phút tôi bèn dẫn họ lên thăm nhà. Tôi hái thật nhiều hoa để tặng cô kĩ sư, cô ấy rất thích. Rồi tôi giới thiệu qua công việc của mình cho cô kĩ sư và ông họa sĩ nghe. Tôi đưa họ vào trong nhà. Ông họa sĩ ngạc nhiên khi ở cái nơi “lặng lẽ Sapa” này tưởng tôi ở một mình thì mọi thứ chắc bề bộn lắm. Ấy vậy mà ông lại thấy căn phòng của tôi quá ngăn nắp. Cô kĩ sư ra tủ sách chọn lấy một quyển và ngồi đọc. Tôi và ông họa sĩ trò chuyện với nhau. Ông hỏi:

– Quê anh ở đâu thế?

– Quê cháu ở Lào cai này thôi...-Tôi trả lời

Dường như, càng nói chuyện thì ông họa sĩ càng thích tôi. Cuối cùng, ông ra quyết định sẽ vẽ chân dung tôi. Tôi ngỡ ngàng lắm, liền từ chối mãnh liệt. Tôi cảm thấy tôi không xứng đáng để được vẽ, còn có nhiều người giỏi hơn tôi. Ông kĩ sư vườn rau, đồng chí nghiên cứu khoa học trên mảnh đất này, họ cũng là những nhân tài và rất xứng đáng để được phác họa chân dung. Nhưng ông đã bắt đầu phác thảo khuôn mặt của tôi, bằng vài nét, họa sĩ đã gần như ghi xong gương mặt của tôi.

Tôi nhìn đồng hồ và kêu lên:

– Trời ơi, chỉ còn năm phút...!

Tôi giật mình nói to, giọng cười nhưng đầy tiếc rẻ. Tôi chạy ra nhà phía sau, rồi trở vào liền, tay cầm một cái làn. Nhà họa sĩ tặc lưỡi đứng dậy. Cô gái cũng đứng lên, đặt lại chiếc ghế, thong thả đi đến chỗ bác già

– Ô! Cô còn quên chiếc mùi soa đây này!

Tôi kêu lên. Để người con gái khỏi trở lại bàn, anh lấy chiếc khăn tay còn vo tròn cặp giữa cuốn sách tới trả cho cô gái. Cô kĩ sư mặt đỏ ửng, nhận lại chiếc khăn và quay vội đi.

Chúng tôi tạm biệt nhau, ông họa sĩ già hứa sẽ lên thăm tôi một lần nữa.

Đến lượt cô kĩ sư. Cô chìa tay ra cho anh nắm, cẩn trọng, rõ ràng, như người ta cho nhau cái gì chứ không phải là cái bắt tay. Cô nhìn thẳng vào mắt tôi

– Chào anh.

Tôi đưa cho cô kĩ sư quyển sách và chiếc khăn mùi soa. Tôi nắm tay cô ấy, cả hai chúng tôi dường như đã cảm nhận được tình cảm của nhau.

– Cái này để ăn trưa cho bác, cho cô và bác lái xe.

Tôi tạm biệt họ, tôi nghĩ rằng bao giờ mới có thể gặp lại hai người này. Đặc biệt là cô gái. Và tôi cảm thấy dường như chính tôi và cô gái ấy đều thấy có cảm tình với nhau. Và tại nơi lặng lẽ Sapa này một tình yêu chớm nở giữa tôi và cô kĩ sư.

Tôi biết rằng câu chuyện giữa chúng tôi thật ngắn ngủi nhưng để lại trong mỗi mỗi chúng tôi: ông họa sĩ, tôi và cô ấy...những cảm xúc không thể nào quên. Nơi mà tình người như cao cả hơn cả đất trời, nơi ấy tình yêu cũng đơn hoa kết trái và nơi ấy chúng tôi gọi là nơi lặng lẽ Sapa

Bài văn mẫu: Đóng vai anh thanh niên kể lại Lặng lẽ Sa Pa - Số 2

Tôi- kẻ được mệnh danh là cô độc nhất thế gian trong câu chuyện Lặng lẽ Sa Pa của nhà văn Nguyễn Thành Long. Gọi như thế có lẽ cũng phải thôi vì đã mấy năm trời tôi sống quanh quẩn làm công tác khí tượng trên đỉnh Yên Sơn cao hai nghìn sáu trăm mét; quanh năm làm bạn với mây mù và thiên nhiên lạnh lẽo. Tôi thèm lấm cái hơi người ẩm đượm giữa cái trồn mênh mông bát ngát này. Ấy thế mà trời chẳng phụ tôi đã cho tôi có một cuộc gặp gỡ đầy bất ngờ đong đầy những dư vị tình cảm.

Nói đến cuộc gặp gỡ đặc biệt này tôi há phải cảm ơn bác lái xe già nhiều lắm vì bác đã giới thiệu tôi với mọi người. Nhắc đến bác lái xe già cơ duyên tôi may mắn được gặp bác qua một lần đẩy cây chắn ngang xe bác. Nghĩ lại thấy ngại và đáng xấu hổ vì ước muốn nhỏ nhen được gặp người của mình mà làm chắn đoạn đường bác đi. Thế mà bác lại chẳng trách tôi lại thông cảm và hiểu cho tôi. Từ đó về sau bác hay lên thăm tôi khi thì mua sách khi lại mua cho tôi những thứ tôi cần.

Hôm nay cũng như thường lệ; nhắc thấy chiếc xe của bác phía xa xa, tôi rạng rỡ chạy tới dũi vào tay bác củ tam thất nhỏ vừa đào được, gửi bác về ngâm rượu bồi bổ cho bác gái vừa mới ốm dậy. Tôi hồ hởi khoe với bác mà chẳng để ý bác còn dẫn thêm 2 người khách. Bác giới thiệu nhanh với tôi rằng đó là một ông họa sĩ già và một cô kĩ sư nông nghiệp. Theo lời gợi ý của bác, tôi có lời mời khách lên thăm nhà và cũng chính là nơi tôi làm việc.

Ở đây cuộc sống cô độc tôi có trồng thêm vài cây hoa: hoa đơn; hoa thược dược; hoa hồng phấn;... Sắc xanh đỏ, tím đan xen rực rỡ. Không nhiều nhưng cũng đủ làm nức lòng khách nơi xa. Cô kĩ sư xinh đẹp cũng không nằm trong ngoại lệ, cô ô lên một tiếng đầy thích thú. Cô ấy là cô gái đầu tiên từ Hà Nội tới thăm nhà tôi vậy chả có lý do gì mà tôi không dành tặng cho cô ấy một bó hoa thật to cả?

Bác lái xe già chỉ cho tôi gặp “người” được 30 phút để bác không lỡ dở hành trình của mình. Vì thế tôi phải tranh thủ từng giây từng phút quý giá của cuộc đời. Tôi xin ông và cô 5 phút để kể về câu chuyện của mình và 20 phút để được nghe về chuyện dưới xuôi. Tôi thực sự rất muốn biết dưới xuôi bây giờ tình hình kinh tế, con người như thế nào, có gì đổi mới hay không?

Tôi bắt đầu kể về công việc của mình. Công việc của tôi gắn liền với những chiếc máy nằm ngoài vườn kia. Nhiệm vụ của tôi là đo gió, đo mưa, đo nắng, tính mây, tính chấn động, dự báo thời tiết hàng ngày phục vụ cho bà con sản xuất và chiến đấu. Vừa kể tôi vừa giới thiệu cho bác từng loại máy: nào là máy đo mưa; mưa xong thì đổ nước mưa ra cốc phân li rồi đo; còn đây là máy nhật quang kí, chuyên dùng để đo mức độ nắng dựa trên khả năng thiêu đốt giấy rồi máy đo gió; đo mây;... Đây là những máy móc làm việc hàng ngày của tôi; tôi sử dụng chúng để nghiên cứu lấy số liệu rồi báo về bằng bộ đàm chuyên dụng vào khoảng thời gian cố định là bốn giờ; mười một giờ; bảy giờ tối và mười một giờ sáng. Nắm chắc kiến thức khoa học; công việc nói chung là đơn giản. Chỉ ngại mỗi hôm thời tiết khắc nghiệt; gió tuyết lạnh căm mà phải ra vườn lúc một giờ sáng thì cảm giác thật khó tả. Cái lạnh im; gào thét lạnh lẽo của gió như giăng xé, nuốt trọn con người nhỏ bé. Lúc xong việc quay trở vào giường lại đau đầu chần chọc không tài nào tiếp giấc được nữa.

Nói đến đây giọng tôi bỗng nghẹn lại, cảm như có cái gì đó đè nén, có cái gì nghẹn ngào đến khó tả. Tôi ngẩng lên thấy cô gái đang chăm chú lắng nghe, ông họa sĩ già lại dục tôi: “Anh kể tiếp đi”. Tôi sợ rằng kể nữa mình sẽ chẳng tìm được cảm xúc nên lảng sang, tôi vui vẻ: “Thôi mời cô và ông vào trong nhà. Chè đã ngấm rồi đó.”

Nhà tôi thì đơn sơ: có chiếc giường con; chiếc bàn học và một giá sách. Sống một mình thế có lẽ là đủ. Tôi rót nước mời ông, mời cô nhưng cô gái trẻ lại đang mải mê bên trang sách nên tôi chỉ lẳng lặng đặt nhẹ phía trước mặt. Uống chè tôi pha, ông họa sĩ tỏ ra thích thú, ông tiếp: “Ta thỏa thuận thế này. Chuyện dưới xuôi, mười ngày nữa trở lại đây, tôi sẽ kể anh nghe. Tôi sẽ trở lại, danh dự đấy. Tôi cũng muốn biết cái yên lặng lúc một giờ sáng chon von trên cao nó thế nào. Bây giờ có cả ba chúng ta đây, anh hãy kể chuyện anh đi. Sao người ta bảo anh là người cô độc nhất thế gian? Rằng anh “thèm” người lắm?”

Nghe đến đây tôi sững sờ, đoán biết là do bác lái xe kể, tôi vội thanh minh: “Không, không đúng đâu. Một mình thì anh bạn trên trạm đỉnh Phan-xi-păng ba nghìn một trăm bốn mươi hai mét kia mới một mình hơn cháu. Làm khí tượng, ở được cao thế mới là lí tưởng chứ.”

Nói cho vui thế chứ cũng có lúc tôi đã từng nghĩ mình cô đơn nhưng ngẫm lại cho cùng tôi nào có cô đơn, tôi còn có công việc và lại công việc của tôi còn gắn liền với bao anh em, đồng chí dưới kia. Còn nói về cái thèm người tôi không phủ nhận. Mỗi lúc như thế tôi lại nói với lòng mình rằng: Mình sinh ra ở đâu và làm việc vì cái gì? Mình phải có trách nhiệm và cống hiến hết mình. Mà đâu chỉ mình tôi thèm người bác lái xe cũng thế còn gì, những hôm bác ần cỏi inh ỏi mà tôi không chịu xuống là bác lại mò lên tận đây.

Quay sang cô kĩ sư tôi đùa cợt: Và cô thấy đấy, tôi còn có sách làm bạn cơ mà.

Ông họa sĩ thắc mắc hỏi tôi: “quê anh ở đâu”

Tôi cũng không ngần ngại chia sẻ: Quê tôi ở Lào Cai và tôi có một ông bố tuyệt lắm. Hai bố con tôi cùng viết đơn xin ra lính đi mặt trận. Kết quả: bố tôi thắng cháu một – không. Dịp tết vừa rồi có một đoàn các chú lái máy bay lên thăm cơ quan tôi ở Sa Pa. Không có tôi ở đây. Các chú lại cử một chú lên tận đây. Chú ấy nói: nhờ có tôi góp phần phát hiện một đám mây khô mà ngày ấy, tháng ấy, không quân ta hạ được bao nhiêu phản lực Mĩ trên cầu Hàm Rồng. Đối với tôi lúc đấy cảm xúc như vỡ òa, hạnh phúc vì cũng có lúc mình lại lập được chiến công to đến thế. Chú lái máy bay có nhắc đến bố tôi, ôm tôi mà lắc “Thế là một – hòa nhé!”. Chú nói thế chứ tôi vẫn còn thua bố nhiều lắm

Bất giác quay sang tôi thấy ông họa sĩ đang hí hoáy vào cuốn sổ trên gối. Bác vẽ tôi nhưng mình còn chưa xứng đáng. Dù thế để không vô lễ tôi vẫn ngồi yên để bác vẽ. Những nét phác họa nhanh nhưng chứa đựng đầy tâm huyết và tình cảm ở trong đó. Tôi cảm nhận là vậy.

Tôi biết có rất nhiều người xứng đáng hơn mình. Tôi nhanh nhẩu: “Cháu giới thiệu với bác ông kĩ sư ở vườn rau dưới Sa Pa! Ngày này sang ngày khác ông ngồi im trong vườn su hào, rình xem cách ong lấy phấn, thụ phấn cho hoa su hào. Rồi, để được theo ý mình, tự ông cầm một chiếc que, mỗi ngày chín mười giờ sáng, lúc hoa tung cánh, đi từng cây su hào làm thay cho ong. Hàng vạn cây như vậy. Để củ su hào nhân dân toàn miền Bắc nước ta ăn được to hơn, ngon hơn trước. Ông kĩ sư làm cháu thấy cuộc đời đẹp quá. Bác về Sa Pa vẽ ông ta đi, bác. Hay là, đồng chí nghiên cứu khoa học ở cơ quan cháu ở dưới ấy đấy. Có thể nói đồng chí ấy trong tư thế sẵn sàng suốt ngày chờ sét. Nửa đêm mưa gió rét buốt, mặc, cứ nghe sét là đồng chí choáng choàng chạy ra. Như thế mười một năm. Mười một năm không một ngày xa cơ quan. Không đi đến đâu mà tìm vợ. Đồng chí cứ sợ nhờ có sét lại vắng mặt mình. Đồng chí đang làm một cái bản đồ sét riêng cho nước ta. Có cái bản đồ ấy thì lắm của lắm bác ạ. Của chìm nông, của chìm sâu trong lòng đất đều có thể biết, quý giá lắm. Trán đồng chí cứ hói dần đi. Nhưng cái bản đồ sét thì sắp xong rồi.”

Đó là những con người hi sinh thầm lặng, những con người cống hiến hết mình giữa cái chốn hoang vu, lạnh lẽo để dựng xây quê hương đất nước. Nói đến đây tôi thoáng thấy một nét đượm buồn, bản khoãn đầy ưu tư trên khuôn mặt ông họa sĩ.

Còn về cô kĩ sư nông nghiệp. Tôi không giỏi đoán được suy nghĩ con gái. Tôi không biết rằng cô đang nghĩ gì? Về câu chuyện tôi kể hay về những cảm xúc tình yêu trong cuốn sách? Hay phải chăng còn là những quyết định đã qua? Tôi không thể đoán được nhưng tôi chắc rằng trong cô đang dạt dào lên một ấn tượng hàm ơn khó tả. Và như muốn để lưu lại chút gì đó nơi đây cô cố tình kẹp lại chiếc khăn tay vào giữa cuốn sách gửi lại cho tôi.

Nhưng vì lịch sự, vì những suy nghĩ chốc lát tôi lại gào lên: “ô, cô còn quên khăn mùi soa đây này” rồi cuộn tròn lại trả cho cô. Cô gái ngượng ngùng nhận rồi ngoảnh mặt quay đi.

Tôi đúng là vô tâm, vô tâm nên mới không hiểu ý nhị của người con gái đáng yêu; tâm tình ấy. Mãi đến bây giờ nhận ra thì cũng đã chỉ còn là quá khứ.

Thời gian cũng đã hết tôi phải tiễn 2 người khách đặc biệt ra về. Ông họa sĩ ôm chặt vai tôi lắc mạnh đầy hứa hẹn: “Chắc chắn rồi tôi sẽ trở lại. Tôi ở với anh ít hôm được chứ?”

Còn cô gái nắm lấy tay tôi buông câu nhẹ nhàng: "Chào anh". Một tình cảm ghen ngào như hàm chứa trong đó, cảm xúc dâng trào đến tột cùng trong tôi và có lẽ trong cả chính cô gái ấy.

Tôi xách vội túi trứng, dúi vào tay ông họa sĩ: “Cái này để ăn trưa cho bác, cho cô và bác lái xe. Cháu có bao nhiêu là trứng, ăn không xuể. Cháu không tiễn bác và cô ra xe được, vì gần tới giờ “ốp” rồi. Thôi chào bác, chào cô. Bác sẽ trở lại nhé.”

Trung thực mà nói chưa đến giờ tôi trực nhưng tôi sợ sợ cái cảm giác chia li ấy, sợ phải nói lời tạm biệt, sợ phải xa cái gọi là “hơi người”.

Tôi chạy vào trong nhà và ngấm nhìn mãi cho đến khi bóng cái xe khuất hẳn phía đằng xa.

Đó là câu chuyện của tôi câu chuyện về chuyến gặp gỡ đặc biệt nơi núi rừng lạnh lẽo. Trong con mắt của ông họa sĩ già, của cô kĩ sư và của những người khác nữa, có lẽ đôi lúc họ sẽ tự hỏi tại sao tôi lại hành khố mình đến thế? Tại sao tôi lại phí hoài tuổi trẻ đến thế? Tuổi trẻ để bay bổng còn tại sao tôi lại chọn cuộc sống cô đơn? Tôi không buồn mà trái lại tôi còn cảm thấy vui, cảm thấy hạnh phúc vì đã được đóng góp một phần sức lực nhỏ bé cho quê hương, đất nước; được cống hiến nhiệt thành tuổi trẻ này cho non sông, núi rừng, để quốc gia ngày một đi lên, phát triển hưng thịnh và giàu đẹp. Hi vọng thế hệ sau này sẽ có những con người như tôi, như ông kĩ sư hay đồng chí nghiên cứu sét-Những con người Lặng lẽ Sa Pa.

Bài văn mẫu: Đóng vai anh thanh niên kể lại Lặng lẽ Sa Pa - Số 3

Đó không phải lần đầu tiên tôi rời Hà Nội – quãng đời học sinh, sinh viên của tôi đã ghi dấu bao lần đến với Huế, Quảng Trị, Bắc Kạn, Thái Nguyên, nhưng lần này đến Lai Châu, tôi có cảm giác thật lạ. Tôi mới ra trường, đây là chuyến đi nhận công tác của tôi. Bước qua cuộc đời học trò chật hẹp để bước vào cuộc sống mới khiến tôi không khỏi ngỡ ngàng. Trên chặng đường từ Hà Nội đến Lai Châu, tôi đã được quen biết những con người thuộc những thế hệ khác nhau. Họ đã khiến tôi thấy cuộc sống này rộng lớn và đẹp đẽ biết mấy. Đặc biệt là quãng đường tôi đến Sa Pa. Sa Pa, nghe cái tên người ta đã muốn nghỉ ngơi nhưng ở đó có những con người làm việc hăng say, họ nguyện hi sinh tuổi

thanh xuân của mình cho đất nước. Họ để lại ấn tượng đẹp trong lòng tôi cũng như bất kì ai đặt chân lên mảnh đất này.

“Chỉ vài cây số nữa là tới SaPa” – bác lái xe nói vậy. Tôi bắt đầu háo hức, tò mò, mắt nhìn xa ngoài cửa kính một cách lặng lẽ mà say mê. Sau cuộc nói chuyện, giao lưu vui vẻ giữa tôi – bác lái xe – bác họa sĩ già thì mọi người bỗng nín bật, vì cảnh trước mắt bỗng hiện lên đẹp một cách kỳ lạ... Nắng bây giờ bắt đầu len tới đốt cháy rừng cây. Những cây thông chỉ cao quá đầu, rung títt trong nắng, những ngón tay bằng bạc dưới cái nhìn bao che của những cây tử kinh thỉnh thoảng nhô cái đầu màu hoa cà lên trên màu xanh của rừng. Mây bị nắng xua, cuộn tròn lại từng cục, lăn trên các vòm lá ướt sương, rơi xuống đường cái, luồn cả vào gầm xe. Giữa lúc đó, bác lái xe cho dừng xe để mọi người nghỉ ngơi. Riêng với tôi và bác họa sĩ, ông quay sang nói một cách bí hiểm: sẽ giới thiệu cho chúng tôi một trong những người “cô độc nhất thế gian”. Bác lái xe này thật vui tính khi đặt cho người đó cái tên như vậy. Bác lại còn khẳng định với bác họa sĩ – một người say mê nghệ thuật rằng: “Thế nào bác cũng thích vẽ hẳn”. Không hiểu sao nói đến đây, bác lái xe lại liếc nhìn tôi, khiến cho tôi bất giác đỏ mặt. Cái nhìn đó có lẽ là có hàm ý sâu xa.

Theo lời bác lái xe thì đó là một anh chàng hai mươi bảy tuổi làm công tác khí tượng kiêm vật lý địa cầu trên đỉnh Yên Sơn cao 2600 m. Khi mới lên nhận việc, chưa quen với không khí toàn rừng và cây ở đây nên anh ta “thèm người” đến mức chán ngang khúc gỗ ngang đường để kiểm có có người nói chuyện.

– Kia, anh ta kia! – Bác lái xe chỉ. Tôi và ông họa sĩ già thực sự xúc động và vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy trước mắt chúng tôi là người con trai tầm vóc nhỏ bé, nét mặt rạng rỡ từ trên sườn núi trước mặt chạy lại chỗ xe đỗ. Người con trai đưa cho bác lái xe một gói nhỏ – củ tam thất – một thứ cây của vùng núi. Còn bác lái xe thì rạng rỡ cười cho anh thanh niên kia cũng mừng quýnh. Tôi có cảm giác hành động đó của hai người không đơn thuần chỉ là tình cảm giữa hai người quen biết mà là tình cảm của những người trong gia đình. Thì ra, vợ bác lái xe mới ốm dậy, anh chàng kia gửi biếu ít tam thất “của nhà trồng được” còn bác lái xe gửi sách mua giúp anh ta đọc cho đỡ buồn và đỡ nhớ cuộc sống bình thường!

Đứng một lát, bác lái xe dắt tay người thanh niên lại chỗ ông họa sĩ và tôi để giới thiệu. Anh mời chúng tôi lên thăm ngôi nhà nơi anh ở. Sau đó, cũng như bao chàng thanh niên khác anh đỏ mặt, luống cuống rồi xin về nhà trước. Không chỉ riêng tôi, bác họa sĩ hay bất kỳ ai cũng sẽ nghĩ rằng anh chạy về trước để dọn dẹp nhà cửa, hay gấp chăn màn vì... thanh niên mà! Đã vậy lại ở một mình nên khó tránh khỏi điều khó nói ấy. Nhưng thật bất ngờ! Tôi nhận thấy vẻ ngạc nhiên của bác họa sĩ khi bước lên bậc thang bằng đất thấy người con trai đang hái hoa. Còn tôi chỉ “ò” lên một tiếng. Sau gần hai ngày, qua ngót bốn trăm cây số đường dài cách xa Hà Nội, đứng trong mây mù ngang tầm với chiếc cầu vòng kia, bỗng nhiên lại gặp hoa thực được, vàng, tím, đỏ, hồng phấn, tổ ong ngay lúc dưới kia là mùa hè, đột ngột và mừng rỡ, quên mất cả e lệ, tôi chạy đến bên người con trai đang cắt hoa. Anh rất tự nhiên như với một người bạn đã quen trao bó hoa đã cắt cho tôi, và cũng rất tự nhiên, tôi đỡ lấy.

– Tôi cắt thêm mấy cành nữa. Rồi cô muốn lấy bao nhiêu nữa, tùy ý. Cô cứ cắt một bó rõ to vào. Có thể cắt hết nếu cô thích. Tôi không biết kỷ niệm thế nào cho thật long trọng ngày hôm nay. Bác và cô là đoàn khách thứ hai đến thăm nhà tôi từ Tết, và cô gái thứ nhất từ Hà Nội lên tới nhà tôi từ bốn năm nay.

Người con trai nói to những điều đáng ra người ta chỉ nghĩ. Cũng là những điều người ta ít nghĩ. Việc ấy làm tôi và bác họa sĩ cảm động và cuốn hút ngay. Tôi ôm bó hoa vào ngực, bạo dạn nhìn thẳng vào mặt anh. Anh thanh niên bắt gặp cái nhìn đó, phải vội giột mồ hôi trên sống mũi, mỉm cười, hạ giọng hỏi:

– Cũng đoàn viên, phỏng?

– Vâng – Tôi nói.

– Thôi, chấm dứt tiết mục hái hoa – Người con trai bất chợt quyết định

– Bác lái xe chỉ cho ba mươi phút thôi. Hết năm phút rồi. Cháu nói qua công việc của cháu, năm phút. Còn hai mươi phút, mời bác và cô vào nhà uống chè, cho cháu nghe chuyện. Cháu thèm nghe chuyện dưới xuôi lắm. Anh bắt đầu kể về công việc của mình. Rằng công việc của anh là đo gió, đo mưa, đo nắng, tính mây, đo chấn động địa cầu để dự báo thời tiết.

Rồi cả những khó khăn, trở ngại: những đêm mưa bão, bão tuyết, trời nắng, mưa. Nhưng anh vẫn làm việc rất nghiêm túc đến từng giờ, từng phút. Bởi có lẽ anh hiểu được công việc của anh quan trọng như thế nào.

Tôi vẫn đứng đó, ôm bó hoa và lắng tai nghe. Anh bỗng dừng lại. Trời! Mười phút sao mà trôi nhanh quá!

– Anh nói nữa đi – Bác họa sĩ giục.

– Báo cáo hết! – Người con trai vụt trở lại giọng vui vẻ.

– Còn hai mươi phút nữa thôi. Bác và cô vào nhà. Chè đã ngấm rồi đấy.

Thì giờ ngắn ngủi còn lại thúc giục chính chúng tôi. Chúng tôi bước vào căn nhà ba gian sạch sẽ và gọn gàng.

Bác họa sĩ hứa sẽ quay trở lại và kể anh nghe chuyện dưới xuôi. Bác vừa nhâm nhi chén chè và nghe anh giải thích cụm từ “cô độc nhất thế gian”. Rằng còn có người cô độc hơn anh. Đó là anh bạn trên trạm đỉnh Fansipan ba trăm một trăm bốn mươi hai mét kia còn một mình hơn anh.

Tôi đang đọc cuốn sách trên bàn của anh và vẫn lắng tai nghe hai bác cháu họ nói chuyện.

Càng nói chuyện với chàng trai bác họa sĩ càng có vẻ thích thú. Bác đề nghị vẽ anh. Nhưng anh từ chối. Bởi theo anh – anh không phải là người đáng để vẽ. Anh khiêm tốn giới thiệu người khác. Đó là ông kỹ sư vườn rau dưới Sa Pa. Nhưng cũng may bằng máy nét, họa sĩ đã ghi xong lần đầu gương mặt của người thanh niên.

Người thanh niên này làm tôi và bác họa sĩ suy nghĩ nhiều quá. Những điều cùng nghe cộng với những điều tôi khám phá thấy trên trang sách đang đọc giờ làm cho tôi bàng hoàng. Có phải vì ánh sáng trong quyển sách chiếu qua làm tôi hiểu thêm về cuộc sống một mình dửng dưng tuyệt vời của người thanh niên, về cái thế giới những con người như anh mà anh kể, về con đường tôi đi tới?

Không phải chỉ vì bó hoa rất to đi theo tôi trong chuyến thứ nhất ra đời mà vì một bó hoa khác, bó hoa của những háo hức và mơ mộng ngẫu nhiên anh cho thêm tôi. Tôi không muốn những khoảnh khắc này trôi đi vô nghĩa trong đời mình. Tôi mong muốn để lại điều gì thật ý nghĩa nơi này. Tôi khẽ mở khóa chiếc xách nhỏ bên mình. Và thế là chỉ còn năm phút nữa. Bác họa sĩ tặc lưỡi đứng dậy. Tôi cũng đứng lên đi ra chỗ bác.

– Ô! Cô quên chiếc mùi xoa đây này!

Anh thanh niên vừa vào kêu lên, anh lấy chiếc khăn tay vo tròn cặp giữa cuốn sách tới trả cho tôi. Món quà mà tôi cho là một chút cón con, dịu dàng nhưng Tôi cúi đầu ngượng ngùng không nhìn thẳng vào anh nhận lại chiếc khăn và quay đi.

Bác họa sĩ và anh lưu luyến rồi hẹn ngày gặp lại. Còn tôi – tôi chìa tay cho anh nắm, cần trọng rõ ràng như người ta cho nhau cái gì chứ không phải cái bắt tay. Tôi nhìn anh, cái nhìn như mãi mãi không bao giờ gặp lại.

– Chào anh.

Tôi không biết cảm giác lúc đó là gì nữa. Điều cuối cùng anh dành sự quan tâm cho mọi người đó là anh ấn cái lán vào tay bác họa sĩ rồi nói là để cho mọi người ăn trưa.

Chúng tôi ra về, nắng đã mạ bạc cả con đèo, đốt cháy rừng cây hùng hực làm cho bó hoa càng rực thêm làm cho tôi cảm thấy mình rực rỡ theo. Chuyến đi này là một chuyến đi thật khó quên trong đời tôi. Tôi đã gặp được những con người thật đẹp, thật cao cả. Họ làm cho tôi thấy yêu đời hơn, thấy tự tin với công việc của mình hơn và anh thanh niên để lại ấn tượng sâu đậm về một thế hệ trẻ như tôi – anh đã cống hiến hết mình cho phong trào ba sẵn sàng. Anh sống bên cái vẻ bề ngoài “lặng lẽ” nhưng bên trong thì rạo rực của vùng đất dấu yêu, thơ mộng này.

Bài văn mẫu: Đóng vai anh thanh niên kể lại Lặng lẽ Sa Pa - Số 4

Tôi là một người thanh niên sống và làm việc tại đỉnh Yên Sơn – nơi có độ cao hai nghìn sáu trăm mét. Chắc mọi người cũng thắc mắc tôi làm gì ở nơi cao thế này. Tôi làm công tác khí tượng kiêm vật lí địa cầu. Một mình ở nơi lặng lẽ Sapa này buồn lắm, “thèm

người quá” nên tôi tìm cách để gặp gỡ mọi người mỗi khi đi qua đây. Và một lần trong số đó tôi đã quen được bác tài xế, ông họa sĩ, cô kĩ sư để lại ấn tượng sâu sắc nhất trong tôi.

Lặng lẽ Sapa – Ân mình trong sương Khi tôi mới lên công tác chưa quen nên rất muốn gặp gỡ mọi người. Tôi bèn lặn khúc gỗ ra giữa đường xem có xe nào đi qua không. Ngay sau đó, một chiếc xe đi lên, thấy khúc gỗ chắn ngang đường liền dừng lại gọi mọi người xuống đẩy bỏ đi. Tôi lao ra bảo mọi người cùng đẩy bỏ. Đẩy xong một bác tài xế ra hỏi:” Ai đã đẩy khúc gỗ ra giữa đường đấy”. Tôi ngại quá, đỏ mặt, tôi bảo với họ rằng tôi mới lên công tác chưa quen nên nghĩ ra cách này để gặp gỡ mọi người. Thế là tôi đã quen với bác tài xế và bác hứa với tôi rằng mỗi tháng có chuyến xe qua sẽ dừng lại cho tôi nói chuyện, làm quen với mọi người. Lúc đó, tôi rất sung sướng và chỉ mong một tháng trôi qua thật nhanh.

Trong những ngày công tác, chán quá tôi liền tự tìm thú vui cho mình. Không chỉ dọn dẹp nhà cửa ngăn nắp, tôi trồng hoa, trồng cây thuốc quý, đọc sách... Và chính những thứ này tôi đã gây cảm tình với ông họa sĩ già và cô kĩ sư.

Lần đó, bác tài xế đã giới thiệu cho tôi hai người đó, họ có ba mươi phút tôi bèn dẫn họ lên thăm nhà. Tôi hái thật nhiều hoa để tặng cô kĩ sư, cô ấy rất thích. Rồi tôi giới thiệu qua công việc của mình cho cô kĩ sư và ông họa sĩ nghe. Tôi đưa họ vào trong nhà. Ông họa sĩ ngạc nhiên khi ở cái nơi “lặng lẽ Sapa” này tưởng tôi ở một mình thì mọi thứ chắc bẽ bộn lắm. Ấy vậy mà ông lại thấy căn phòng của tôi quá ngăn nắp. Cô kĩ sư ra tủ sách chọn lấy một quyển và ngồi đọc. Tôi và ông họa sĩ trò chuyện với nhau. Ông hỏi:

– Quê anh ở đâu thế?

– Quê cháu ở Lào cai này thôi...-Tôi trả lời

Dường như, càng nói chuyện thì ông họa sĩ càng thích tôi. Cuối cùng, ông ra quyết định sẽ vẽ chân dung tôi. Tôi ngỡ ngàng lắm, liền từ chối mãnh liệt. Tôi cảm thấy tôi không xứng đáng để được vẽ, còn có nhiều người giỏi hơn tôi. Ông kĩ sư vườn rau, đồng chí nghiên cứu khoa học trên mảnh đất này, họ cũng là những nhân tài và rất xứng đáng để được phác họa chân dung. Nhưng ông đã bắt đầu phác thảo khuôn mặt của tôi, bằng vài nét, họa sĩ đã gần như ghi xong gương mặt của tôi.

Tôi nhìn đồng hồ và kêu lên:

– Trời ơi, chỉ còn năm phút...!

Tôi giật mình nói to, giọng cười nhưng đầy tiếc rẻ. Tôi chạy ra nhà phía sau, rồi trở vào liền, tay cầm một cái làn. Nhà họa sĩ tặc lưỡi đứng dậy. Cô gái cũng đứng lên, đặt lại chiếc ghế, thong thả đi đến chỗ bác già

– Ô! Cô còn quên chiếc mùi soa đây này!

Tôi kêu lên. Để người con gái khỏi trở lại bàn, anh lấy chiếc khăn tay còn vo tròn cặp giữa cuốn sách tới trả cho cô gái. Cô kĩ sư mặt đỏ ửng, nhận lại chiếc khăn và quay vội đi.

Chúng tôi tạm biệt nhau, ông họa sĩ già hứa sẽ lên thăm tôi một lần nữa.

Đến lượt cô kĩ sư. Cô chìa tay ra cho anh nắm, cẩn trọng, rõ ràng, như người ta cho nhau cái gì chứ không phải là cái bắt tay. Cô nhìn thẳng vào mắt tôi

– Chào anh.

Tôi đưa cho cô kĩ sư quyển sách và chiếc khăn mùi soa. Tôi nắm tay cô ấy, cả hai chúng tôi dường như đã cảm nhận được tình cảm của nhau.

Tôi ấn cái lằn vào tay bác họa sĩ già và nói vội vã:

– Cái này để ăn trưa cho bác, cho cô và bác lái xe.

Tôi tạm biệt họ, tôi nghĩ rằng bao giờ mới có thể gặp lại hai người này. Đặc biệt là cô gái. Và tôi cảm thấy dường như chính tôi và cô gái ấy đều thấy có cảm tình với nhau. Và tại nơi lặng lẽ Sapa này một tình yêu chớm nở giữa tôi và cô kĩ sư.

Tôi biết rằng câu chuyện giữa chúng tôi thật ngắn ngủi nhưng để lại trong mỗi mỗi chúng tôi: ông họa sĩ, tôi và cô ấy...những cảm xúc không thể nào quên. Nơi mà tình người như cao cả hơn cả đất trời, nơi ấy tình yêu cũng đơm hoa kết trái và nơi ấy chúng tôi gọi là nơi lặng lẽ Sapa.